

๓๙

รบกับความแก่ความตาย

เวลานี้เขารู้ว่าสมภาร (พระเดชพระคุณหลวงพ่อดอด
จนทลโร) วัดปากน้ำกำลังสู้กับความแก่ ความตาย

สู้จริงๆ ผู้เทศน์นี้แหละ ๒๒ ปี ๘ เดือนเศษแล้ว ๘
เดือน ๙ วัน วันนี้อันตรายไม่ได้หยุด เพียรสู้ความแก่
ความตายไม่ได้ถอยกันเลย พระยามัจจุราชมีเท่าไรจับกัน
หมด จับกันหมดตรึงกันหมด ลงโทษกันหมดทีเดียว มี
เท่าไรไม่ให้ทำลายพระ ไม่ให้ข่มเหงพระได้ ให้เลิกข่มเหง
ให้เลิกทำลายพระเสียให้ได้

จะแก่ความแก่ ความเจ็บ ความตายใหม่ ไม่ให้มีแก่ ไม่
ให้มีเจ็บ ไม่ให้มีตาย เมื่อเกิดขึ้นมาเป็นมนุษย์แล้ว ก็ให้เป็น
มนุษย์ดีๆ ก็อย่างหนึ่งรู้กันได้ชัดๆ เด็กๆ ก็รู้ ไม่สวยไม่งาม
นักพอสมควร ถ้ายิ่งแก่หนักเข้ายิ่งสวยงามหนักเข้า ยิ่งแก่
หนักเข้าก็ยิ่งสวยงามหนักเข้า แล้วก็โตหนักเข้าด้วย ผิดกัน
โตหนักเข้าๆ สวยงามหนักเข้า โตหนักเข้าสวยงามหนักเข้า
ไม่มีไขลงกัน มีแต่ไขขึ้นกันไป ไม่มีถอยกลับกัน

พอครบबारมีของตนที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า หรือ พระอรหันต์อย่างใดอย่างหนึ่ง ก็เป็นพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ ไม่ ต้องไปทรมานให้เหนื่อยยากลำบากแต่อย่างหนึ่งอย่างใด อยู่ ในบ้านในช่องตามชอบใจ พอครบกำหนดเข้าก็เป็นพระพุทธเจ้า เป็นพระอรหันต์ทีเดียว เป็นพระพุทธเจ้าพระอรหันต์

เวลาไปนิพพาน ไม่ต้องถอดสักกายหนึ่ง กายมนุษย์- กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์-กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหม- กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหม-กายอรูปพรหมละเอียด กายธรรม-กายธรรมละเอียด กายธรรมโสดา-กายธรรมโสดา ละเอียด กายธรรมสกทาคา-กายธรรมสกทาคาละเอียด กาย ธรรมอนาคา-กายธรรมอนาคาละเอียด กายธรรมอรหันต์-กาย ธรรมอรหันต์ละเอียด ไม่มีถอดกันเลย เป็นทั้งดุ้นทั้งก้อน ไป นิพพานหมดทั้งดุ้นทั้งก้อนทีเดียว

นี่ที่สมภารวัดปากน้ำรบกับพระยามัจจุราช รบกับความ แก่ความตายรบเท่านั้น แก่ให้เป็นอย่างนี้ ถ้าไม่เป็นอย่างนี้ สมภารวัดปากน้ำไม่แรมราตรีที่อื่นละ ยอมตายไม่ถอยกันเลย

ปัพพโตปมคาถา

๒๘ มีนาคม พ.ศ.๒๔๙๗